

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Ottende Udvidede Afdeling)

30. november 2022*

»Regler for institutionerne – medlem af EØSU – dechargeprocedure for gennemførelsen af EØSU's budget for regnskabsåret 2019 – Parlamentets beslutning, i hvilken sagsøgeren identificeres som udøvende psykisk chikane – annullationssøgsmål – retsakt, der ikke kan gøres til genstand for søgsmål – afvisning – erstatningssøgsmål – beskyttelse af personoplysninger – uskyldsformodning – tavshedspligt – princippet om god forvaltningsskik – proportionalitet – tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, som tillægger borgerne rettigheder«

I sag T-401/21,

KN ved advokaterne M. Casado García-Hirschfeld og M. Aboudi,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved R. Crowe, C. Burgos og M. Allik, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

har

RETTEN (Ottende Udvidede Afdeling),

sammensat under rådslagningen af præsidenten, M. van der Woude, og dommerne J. Svenningsen (refererende dommer), C. Mac Eochaidh, T. Pynnä og J. Laitenberger,

justitssekretær: fuldmægtig L. Ramette,

på grundlag af den skriftlige forhandling og

efter retsmødet den 14. september 2022,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

- 1 Med sit søgsmål har sagsøgeren, KN, nedlagt påstand dels om annullation af Europa-Parlamentets afgørelse (EU, Euratom) 2021/1552 af 28. april 2021 om decharge for gennemførelsen af Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2019, Sektion VI – Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EUT 2021, L 340, s. 140, herefter »den anfægtede afgørelse«) og af Europa-Parlamentets beslutning (EU) 2021/1553 af 29. april 2021 med bemærkningerne, der er en integrerende del af afgørelsen om decharge for gennemførelsen af Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2019, Sektion VI – Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EUT 2021, L 340, s. 141, herefter »den anfægtede beslutning«) (herefter sammen med den anfægtede afgørelse »de anfægtede retsakter«) på grundlag af artikel 263 TEUF, dels om erstatning for den skade, som han har lidt som følge af de anfægtede retsakter, på grundlag af artikel 268 TEUF.

Tvistens baggrund

- 2 Sagsøgeren er medlem af Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EØSU). Han var formand for Arbejdsgivergruppen (herefter »gruppe I«) fra april 2013 til oktober 2020.
- 3 Den 6. december 2018 indledte Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) en undersøgelse af sagsøgeren, efter at det var blevet underrettet om beskyldninger vedrørende hans adfærd over for andre medlemmer af EØSU og ansatte ved EØSU.
- 4 Ved skrivelse af 16. januar 2020 meddelte OLAF sagsøgeren, at undersøgelsen var afsluttet, og at dets rapport (herefter »OLAF's rapport«) var blevet videresendt til den belgiske føderale anklagemyndighed og til EØSU's formand. OLAF konkluderede bl.a., at sagsøgeren havde chikaneret to ansatte ved EØSU, og anbefalede dels EØSU at overveje, om det burde indlede den procedure, som er omhandlet i artikel 8 i adfærdskodeksen for medlemmer af EØSU, og at træffe »alle nødvendige foranstaltninger til at forebygge enhver yderligere chikane på arbejdspladsen fra [sagsøgerens] side«, dels den belgiske føderale anklagemyndighed at rejse tiltale mod sagsøgeren, da forholdene i OLAF's rapport kunne udgøre en strafbar handling som omhandlet i artikel 442a i code pénal (den belgiske straffelov).
- 5 Ved Europa-Parlamentets afgørelse (EU) 2020/1984 af 13. maj 2020 om decharge for gennemførelsen af Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2018, Sektion VI – Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EUT 2020, L 417, s. 469) udsatte Europa-Parlamentet sin afgørelse om decharge til EØSU's generalsekretær for gennemførelsen af EØSU's budget for regnskabsåret 2018.
- 6 Dagen efter vedtog Parlamentet beslutning (EU) 2020/1985 med bemærkningerne, der er en integrerende del af afgørelsen om decharge for gennemførelsen af Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2018, Sektion VI – Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EUT 2020, L 417, s. 470). I punkt 6 i denne beslutning er det i det væsentlige anført, at Parlamentet forventer at blive underrettet af EØSU om de foranstaltninger, der er truffet for at følge op på OLAF's rapport.

- 7 Den 9. juni 2020 vedtog EØSU's præsidium flere foranstaltninger for at følge op på OLAF's henstillinger. EØSU opfordrede navnlig for det første sagsøgeren til at fratræde sit hverv som formand for gruppe I og til at opgive sit kandidatur til EØSU's formandskab, og for det andet fratog det sagsøgeren alle ledelsesmæssige og personaleadministrative funktioner.
- 8 Ved skrivelse af 7. juli 2020 underrettede EØSU's formand Parlamentet om de foranstaltninger, som EØSU's præsidium havde vedtaget den 9. juni 2020.
- 9 Ved afgørelse af 15. juli 2020 ophævede EØSU's plenarforsamling efter anmodning fra Auditorat du travail de Bruxelles (arbejdsmarkedsauditøren i Bruxelles, Belgien) den immunitet, som sagsøgeren var omfattet af. Ved afgørelse af 28. juli 2020 besluttede EØSU's plenarforsamling dernæst, at EØSU skulle indtræde som civil part i den sag, der var indledt mod sagsøgeren ved Tribunal correctionnel de Bruxelles (domstolen i straffesager i Bruxelles, Belgien).
- 10 Ved Europa-Parlamentets afgørelse (EU, Euratom) 2020/2046 af 20. oktober 2020 om decharge for gennemførelsen af Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2018, Sektion VI – Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EUT 2020, L 420, s. 16) nægtede Parlamentet i sidste ende at meddele EØSU's generalsekretær decharge for gennemførelsen af EØSU's budget for regnskabsåret 2018. I denne beslutning udtrykte Parlamentet bl.a. bekymring over EØSU's opfølgning på OLAF's rapport.
- 11 Den 25. marts 2021 fremlagde Parlamentets Budgetkontroludvalg (herefter »Cocobu«) i forbindelse med dechargeproceduren for gennemførelsen af EØSU's budget for regnskabsåret 2019 en betænkning, hvori udvalget anbefalede, at EØSU's generalsekretær blev meddelt decharge.
- 12 Den 28. april 2021 vedtog Parlamentet den anfægtede afgørelse, hvorved det blev besluttet at meddele EØSU's generalsekretær decharge for gennemførelsen af EØSU's budget for regnskabsåret 2019.
- 13 Dagen efter vedtog Parlamentet den anfægtede beslutning, der bl.a. har følgende ordlyd:

»Nægtelse af decharge i 2018, interessekonflikter, chikane og whistleblowing

[Parlamentet]

66. minder om, at flere ansatte blev udsat for psykisk chikane af den daværende formand for Gruppe I igennem en lang periode; beklager, at de eksisterende foranstaltninger til bekæmpelse af chikane i udvalget ikke formåede at tackle og afhjælpe problemet tidligere på grund af det pågældende medlems overordnede stilling [...] fordømmer, at det har taget udvalget så lang tid at træffe de nødvendige foranstaltninger til at ændre udvalgets forretningsorden og adfærdskodeks for at undgå en sådan situation i fremtiden [...]

68. påpeger, at udvalgets forsømmelser i denne sag har resulteret i et væsentligt tab af offentlige midler for så vidt angår retlige omkostninger, sygeorlov, beskyttelse af ofre, nedsat produktivitet, møder i præsidiet og andre organer osv.; mener derfor, at sagen giver anledning til bekymring for så vidt angår ansvarlighed, budgetkontrol og god forvaltning af menneskelige ressourcer i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer [...]

69. minder om, at Parlamentet nægtede at meddele udvalgets generalsekretær decharge for regnskabsåret 2018, bl.a. på grund af en grov tilsidesættelse af diligenspligten og administrationens manglende handling samt de økonomiske konsekvenser heraf; minder udvalget om, at det er en alvorlig sag at blive nægtet decharge, hvilket kræver omgående handling; beklager dybt, at den daværende direktør for HR og finans, som nu er generalsekretær, undlod at træffe håndfaste foranstaltninger – navnlig med hensyn til forebyggelse og erstatning – indtil udvalget blev nægtet decharge i 2018;

70. bemærker, at generalsekretæren i forbindelse med dechargeproceduren i 2018 og til dels i 2019 ikke var i stand til at forelægge Parlamentets Budgetkontroludvalg tilstrækkelige, gennemsigtige og pålidelige oplysninger [...]

75. [...] er bekymret over, at dette medlem, som blev fundet ansvarligt for chikane, stadig var aktivt i præsidiets, efter at OLAF havde fremsat sin henstilling, og formåede at forsinke vedtagelsen af den nye adfærdskodeks for medlemmer [...]

80. [...] finder det imidlertid dybt betænkeligt, at Rådet har udnævnt krænkeren til medlem for en ny mandatperiode, og at ofrene og whistleblowerne risikerer at blive udsat for repressalier af ham eller andre personer, som støtter ham i udvalget; fremhæver, at han hverken erkender eller beklager sine forseelser, hvilket er udtryk for en komplet mangel på selvrefleksion og respekt for de berørte ofre [...]

83. bemærker, at udvalgets plenarforsamling den 15. og 16. juli 2020 bekræftede præsidiets afgørelse af 9. juni 2020 om udvalgets deltagelse som civil part i den procedure, der indledes af arbejdsmarkedsauditøren i Bruxelles ved Tribunal correctionnel (retten i første instans i straffesager) i Bruxelles; bemærker, at arbejdsmarkedsauditøren i Bruxelles er blevet underrettet om ophævelsen af medlemmets immunitet, men at der til dato ikke er modtaget yderligere oplysninger om sagen [...]

Parternes påstande

14 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede afgørelse og den anfægtede beslutning annulleres.
- Parlamentet tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 100 000 EUR i erstatning for det ikke-økonomiske tab.
- Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

15 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

- Annullationssøgsmålet afvises, subsidiært frifindelse.
- Erstatningssøgsmålet afvises, subsidiært frifindelse.
- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

- 16 Parlamentet har ikke fremsat nogen egentlig formalitetsindsigelse i henhold til artikel 130 i Rettens procesreglement, men har gjort gældende, at annullations- og erstatningspåstandene bør forkastes.

Formaliteten med hensyn til annullationspåstanden

- 17 Parlamentet har for det første anført, at de anfægtede retsakter, som alene er rettet til EØSU, ikke har til formål at afføde bindende retsvirkninger, der ændrer tredjemands retsstilling. Det har for det andet gjort gældende, at sagsøgeren hverken er umiddelbart eller individuelt berørt af de anfægtede retsakter, således at han ikke har søgsmålskompetence i forhold til disse.
- 18 Sagsøgeren har bestridt denne argumentation og har i det væsentlige gjort gældende, at de anfægtede retsakter er bebyrdende for ham, for så vidt som de vedrører ham i forbindelse med angivelig udøvelse af chikane. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at disse retsakter i betragtning af deres offentliggørelse påvirker hans omdømme og værdighed umiddelbart ved at individualisere ham på lignende måde som adressaten.
- 19 For så vidt som den anfægtede beslutning indeholder bemærkningerne, der er en integrerende del af den anfægtede afgørelse, skal det indledningsvis prøves, om påstanden om annullation af de anfægtede retsakter kan antages til realitetsbehandling.
- 20 Det skal i denne henseende bemærkes, at sagsøgeren ikke har nedlagt påstand om annullation af de anfægtede retsakter, for så vidt som Parlamentet har meddelt EØSU's generalsekretær decharge for gennemførelsen af EØSU's budget for regnskabsåret 2019, men udelukkende for så vidt som han i den anfægtede beslutning er identificeret eller i det mindste identificerbar som udøvende psykisk chikane.
- 21 Med andre ord har sagsøgeren kun nedlagt påstand om annullation af de anfægtede retsakter, for så vidt som visse bemærkninger i den anfægtede beslutning, der er en integrerende del af den anfægtede afgørelse, vedrører ham, uden at rejse tvivl om den nævnte afgørelses konklusion, hvorved Parlamentet indrømmede EØSU decharge.
- 22 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at kun en retsakts konklusion kan afføde retsvirkninger og følgelig være bebyrdende, uanset hvilke betragtninger der danner grundlag for retsaktens konklusion. De opfattelser, der fremføres i betragtningerne til en retsakt, kan ikke som sådanne gøres til genstand for et annullationssøgsmål og kan kun undergives Unionens retsinstansers prøvelse, hvis de som begrundelse for en bebyrdende retsakt er nødvendige til støtte for retsaktens konklusion (jf. i denne retning dom af 17.9.1992, NBV og NVB mod Kommissionen, T-138/89, EU:T:1992:95, præmis 31, og af 1.2.2012, Région wallonne mod Kommissionen, T-237/09, EU:T:2012:38, præmis 45).
- 23 I den foreliggende sag er bemærkningerne i den anfægtede beslutning vedrørende sagsøgeren imidlertid ikke nødvendige til støtte for den anfægtede afgørelses konklusion. Parlamentet besluttede nemlig at meddele EØSU's generalsekretær decharge for gennemførelsen af EØSU's budget for regnskabsåret 2019 uafhængigt af den del af den anfægtede beslutning, der gør det muligt at identificere sagsøgeren som udøvende psykisk chikane.

- 24 Følgelig kan henvisningen i den anfægtede beslutning til sagsøgeren som udøvende psykisk chikane ikke i sig selv gøres til genstand for sagsøgerens annullationssøgsmål ved Retten, og den kan under alle omstændigheder ikke undergives Unionens retsinstitutters prøvelse, da den ikke er forbundet med den anfægtede afgørelses konklusion.
- 25 Sagsøgerens argument om, at den del af den anfægtede beslutning, der vedrører ham, er bebyrdende for ham, afkræfter ikke denne konklusion. Sagsøgeren har stadig adgang til domstolsprøvelse, eftersom der stadig er mulighed for et søgsmål om erstatning uden for kontraktforhold i henhold til artikel 268 TEUF og artikel 340, stk. 2, TEUF, hvis den pågældende adfærd fra Parlamentets side kan pådrage Unionen ansvar (jf. i denne retning dom af 12.9.2006, Reynolds Tobacco m.fl. mod Kommissionen, C-131/03 P, EU:C:2006:541, præmis 82).
- 26 For så vidt som genstanden for annullationspåstanden er sammenfaldende med genstanden for erstatningspåstanden, indebærer en afvisning af annullationspåstanden, da der ikke foreligger en retsakt, der kan anfægtes af sagsøgeren, ikke, at Retten fratages muligheden for i givet fald at henvise til de anbringender og argumenter, der er påberåbt til støtte herfor, med henblik på at bedømme lovligheden af den adfærd, der foreholdes Parlamentet i forbindelse med erstatningspåstanden (jf. i denne retning dom af 9.12.2010, Kommissionen mod Strack, T-526/08 P, EU:T:2010:506, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).
- 27 På baggrund af det ovenstående skal annullationspåstanden forkastes.

Formaliteten med hensyn til erstatningspåstanden

- 28 Parlamentet har medgivet, at en erstatningspåstand ville have kunnet antages til realitetsbehandling, hvis ikke sagsøgeren ligeledes havde nedlagt påstand om annullation af de anfægtede retsakter, men det har ikke desto mindre gjort gældende, at erstatningspåstanden i den foreliggende sag bør forkastes i henhold til retspraksis, hvorefter en påstand om erstatning for en økonomisk eller ikke-økonomisk skade skal forkastes, når den hænger tæt sammen med den annullationspåstand, som er blevet forkastet eller afvist.
- 29 Det følger ganske vist af fast retspraksis på personaleområdet, at hvis en erstatningspåstand hænger tæt sammen med en annullationspåstand, således som det er tilfældet i den foreliggende sag, og denne annullationspåstand enten er blevet afvist eller blevet forkastet, idet den savner grundlag, skal erstatningspåstanden ligeledes afvises (jf. i denne retning dom af 6.3.2001, Connolly mod Kommissionen, C-274/99 P, EU:C:2001:127, præmis 129, og af 30.9.2003, Martínez Valls mod Parlamentet, T-214/02, EU:T:2003:254, præmis 43).
- 30 Hvad navnlig angår det tilfælde, hvor en påstand om annullation af en retsakt ikke kan antages til realitetsbehandling, er denne retspraksis imidlertid udledt af sager, hvor sagsøgerne enten havde undladt at anfægte de retsakter, der lå til grund for den skade, som de angiveligt havde lidt, ved et annullationssøgsmål eller havde gjort det for sent (dom af 8.11.2018, Cocchi og Falcione mod Kommissionen, T-724/16 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:759, præmis 82). For så vidt som denne retspraksis har til formål at undgå en omgåelse af retsmidlerne, finder den derfor kun anvendelse i tilfælde af, at det påberåbte tab udelukkende følger af en retsakt, som er blevet endelig, og som den pågældende kunne have anfægtet ved anlæggelse af et annullationssøgsmål (jf. i denne retning kendelse af 4.5.2005, Holcim (Frankrig) mod Kommissionen, T-86/03, EU:T:2005:157, præmis 50).

- 31 I den foreliggende sag er det således for at forkaste Parlamentets formalitetsindsigelse tilstrækkeligt at bemærke, at annullationspåstanden er blevet forkastet, fordi der ikke foreligger en anfægtelig retsakt, og ikke fordi sagsøgeren har undladt at anfægte denne retsakt eller har gjort det for sent.
- 32 Under disse omstændigheder kan erstatningspåstanden antages til realitetsbehandling.

Spørgsmålet om, hvorvidt erstatningspåstanden er velbegrundet

- 33 Unionens ansvar uden for kontraktforhold som omhandlet i artikel 340, stk. 2, TEUF forudsætter, at tre betingelser er opfyldt, nemlig at den adfærd, som Unionens institutioner lægges til last, har været retsstridig, at der foreligger et virkeligt tab, og at der er en årsagsforbindelse mellem denne institutions adfærd og det påståede tab (jf. i denne retning dom af 16.12.2020, Rådet m.fl. mod K. Chrysostomides & Co. m.fl., C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P og C-604/18 P, EU:C:2020:1028, præmis 79).
- 34 Så snart en af disse betingelser ikke er opfyldt, må sagsøgte frifindes i det hele, uden at det er nødvendigt at undersøge de øvrige betingelser for et sådant ansvar (jf. dom af 25.2.2021, Dalli mod Kommissionen, C-615/19 P, EU:C:2021:133, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).
- 35 I den foreliggende sag har sagsøgeren for at godtgøre, at Parlamentet har udvist ulovlig adfærd, påberåbt sig fire klagepunkter vedrørende tilsidesættelser af retsregler, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder, nemlig for det første retten til beskyttelse af personoplysninger, for det andet princippet om uskyldsformodning, for det tredje princippet om tavshedspligt i forbindelse med OLAF's undersøgelser og for det fjerde retten til god forvaltning og proportionalitetsprincippet.

Det første klagepunkt om tilsidesættelse af retten til beskyttelse af personoplysninger

- 36 Sagsøgeren har gjort gældende, at offentliggørelsen af hans personoplysninger i den anfægtede beslutning ikke udgør en lovlig behandling som omhandlet i artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT 2018, L 295, s. 39).
- 37 Han har navnlig gjort gældende, at behandlingen af hans personoplysninger ikke var nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave, der udføres i samfundets interesse, som omhandlet i denne forordnings artikel 5, stk. 1, litra a), idet OLAF i sin rapport konkluderede, at sagsøgerens adfærd ikke havde haft nogen økonomisk indvirkning på Unionens budget. Offentliggørelsen af oplysningerne om ham var derfor ikke nødvendig for at træffe en afgørelse om decharge for gennemførelsen af EØSU's budget.
- 38 Parlamentet har bestridt denne argumentation.
- 39 I henhold til artikel 5, stk. 1, litra a), i forordning 2018/1725 er behandling af personoplysninger lovlig, hvis og i det omfang den er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave, der udføres i samfundets interesse, eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den eller det pågældende af Unionens institutioner eller organer har fået pålagt.

- 40 I denne henseende bemærkes, at Parlamentet ifølge artikel 14 TEU sammen med Rådet udøver den lovgivende funktion og budgetfunktionen samt politiske kontrolfunktioner og rådgivende funktioner på de betingelser, der er fastsat i traktaterne. Inden for rammerne af den demokratiske kontrol med anvendelsen af offentlige midler, der er fastsat i artikel 319 TEUF, råder Parlamentet over et vidt skøn for så vidt angår de bemærkninger, som det fremsætter om den måde, hvorpå Unionens institutioner og organer har gennemført den sektion af budgettet, der vedrører dem.
- 41 Endvidere råder institutionerne over et vist skøn med hensyn til at afgøre, i hvilket omfang en behandling af personoplysninger kan være nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave, som er betroet de offentlige myndigheder (jf. i denne retning dom af 20.7.2016, Oikonomopoulos mod Kommissionen, T-483/13, EU:T:2016:421, præmis 57 (ikke trykt i Sml.) og den deri nævnte retspraksis).
- 42 Sagsøgerens argumentation indebærer således, at det undersøges, om Parlamentet har overskredet sin skønsmagt ved at fastslå, at behandlingen af sagsøgerens personoplysninger var nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave, som det skulle udføre i samfundets interesse, og som bestod i at kontrollere EØSU's gennemførelse af budgettet i regnskabsåret 2019.
- 43 I den foreliggende sag bemærkes for det første, at Parlamentet i forbindelse med kontrollen med gennemførelsen af budgettet for regnskabsåret 2018 nægtede at meddele EØSU decharge, bl.a. fordi det var af den opfattelse, at de foranstaltninger, som dette organ havde truffet for at følge op på OLAF's rapport og undgå en gentagelse af en sådan situation i fremtiden, i det væsentlige var utilstrækkelige.
- 44 I henhold til artikel 262, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 af 18. juli 2018 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget, om ændring af forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og afgørelse nr. 541/2014/EU og om ophævelse af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT 2018, L 193, s. 1) påhviler det Parlamentet at følge op på de foranstaltninger, som den institution, der skal meddeles decharge, har truffet for at efterkomme bemærkningerne i afgørelsen om decharge.
- 45 Da Parlamentet i det foreliggende tilfælde var af den opfattelse, at de foranstaltninger, som EØSU havde truffet for at efterkomme bemærkningerne i beslutningen vedrørende regnskabsåret 2018, i det væsentlige var utilstrækkelige, syntes behandlingen af sagsøgerens personoplysninger at være nødvendig af hensyn til udførelse af kontrollen med gennemførelsen af EØSU's budget for regnskabsåret 2019.
- 46 For det andet gjorde de alvorlige økonomiske konsekvenser af de af Parlamentet konstaterede funktionsforstyrrelser det også muligt at fastslå nødvendigheden af en sådan behandling.
- 47 Eftersom den psykiske chikane, som sagsøgeren foreholdes, var årsag til alvorlige funktionsforstyrrelser i EØSU, som udmøntede sig i udgifter, der kunne have været undgået, og som dette organ kritiseres for i punkt 68 i den anfægtede beslutning, der er nævnt i denne doms præmis 13, var Parlamentet nødt til at tage hensyn til den.

- 48 I betragtning af risikoen for, at denne adfærd og dens indvirkning på en god forvaltning af de menneskelige ressourcer skulle gentage sig, syntes behandlingen af sagsøgerens personoplysninger således at være nødvendig for at nå det mål, der er anført i den anfægtede beslutnings betragtning A, nemlig i det væsentlige at styrke EU-institutionernes demokratiske legitimitet ved bl.a. at fremme god forvaltning af menneskelige ressourcer.
- 49 Hvis sagsøgeren er af den opfattelse, at offentliggørelsen af den anfægtede beslutning udgør en behandling af hans personoplysninger, som er i strid med artikel 5 i forordning 2018/1725, skal det for det tredje bemærkes, at det følger af artikel 37, stk. 1, i forordning 2018/1046, at »[...] regnskaberne aflægges i overensstemmelse med princippet om gennemsigtighed«.
- 50 I denne henseende er det blevet fastslået, at åbenhedsprincippet i artikel 15 TEUF giver borgerne bedre mulighed for at deltage i beslutningsprocessen og sikrer forvaltningen en større legitimitet og effektivitet samt gør den mere ansvarlig over for borgerne i et demokratisk system (dom af 9.11.2010, Volker und Markus Schecke og Eifert, C-92/09 og C-93/09, EU:C:2010:662, præmis 68). Denne bestemmelse er udtryk for retten for skatteyderne og offentligheden i almindelighed i et demokratisk samfund til at blive informeret om anvendelsen af det offentlige indtægter, bl.a. for så vidt angår personaleomkostninger. Sådanne oplysninger kan bidrage til den offentlige debat vedrørende et spørgsmål af almen interesse og er dermed i samfundets interesse (jf. i denne retning dom af 20.5.2003, Österreichischer Rundfunk m.fl., C-465/00, C-138/01 og C-139/01, EU:C:2003:294, præmis 85).
- 51 I forbindelse med dechargeproceduren har offentliggørelsen af de anfægtede retsakter således til formål at øge den offentlige kontrol med budgettets gennemførelse og medvirke til, at EU-administrationen udviser fornuft ved anvendelsen af de offentlige midler (jf. analogt dom af 9.11.2010, Volker und Markus Schecke og Eifert, C-92/09 og C-93/09, EU:C:2010:662, præmis 69 og den deri nævnte retspraksis).
- 52 Det følger heraf, at offentliggørelsen af den anfægtede beslutning var nødvendig af hensyn til Parlamentets udførelse af den opgave, som det skal udføre i samfundets interesse.
- 53 Det følger af det ovenstående, at Parlamentet ikke overskred grænserne for sin skønsbeføjelse, da det fandt, at det var nødvendigt at behandle sagsøgerens personoplysninger for at udføre dets kontrol med EØSU's gennemførelse af budgettet. Behandlingen af sagsøgerens personoplysninger er således lovlig i henhold til artikel 5, stk. 1, litra a), i forordning 2018/1725.
- 54 Sagsøgerens argument om, at OLAF i sin rapport anførte, at de forhold, der tilskrives ham, ikke havde haft nogen økonomisk indvirkning, afkræfter ikke denne konklusion.
- 55 Den anfægtede beslutning blev nemlig vedtaget inden for rammerne af kontrollen med gennemførelsen af EØSU's budget, og den havde således ikke til formål at kontrollere eller give udtryk for en mening om sagsøgerens adfærd.
- 56 Den anfægtede beslutning havde udelukkende til formål at vurdere den måde, hvorpå EØSU havde gennemført sit budget, og fremsætte bemærkninger om den fremtidige gennemførelse af udgifterne. I denne henseende identificerede Parlamentet i den anfægtede beslutnings punkt 68 klart de økonomiske konsekvenser, som psykisk chikane som den, der er omhandlet i den foreliggende sag, kunne have for Unionens organers og institutioners korrekte funktion. Henset

til de alvorlige administrative funktionsforstyrrelser, der blev konstateret, var den omstændighed, at OLAF fandt, at sagsøgerens adfærd over for visse ansatte ikke havde haft nogen økonomisk indvirkning, således ikke til hinder for, at Parlamentet tog hensyn til den.

- 57 Det følger af det ovenstående, at det ikke på grundlag af det første klagepunkt kan fastslås, at Parlamentet har udvist ulovlig adfærd.

Det andet klagepunkt om tilsidesættelse af princippet om uskyldsformodning

- 58 Sagsøgeren har gjort gældende, at Parlamentet tilsidesatte princippet om uskyldsformodning ved i den anfægtede beslutning at identificere ham som udøvende psykisk chikane, selv om ingen domstol havde dømt ham for dette forhold. Som svar på en af Retten truffet foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse har sagsøgeren i denne henseende anført, at straffesagen, da den anfægtede beslutning blev vedtaget, kun befandt sig i »forundersøgelsesfasen«, og at arbejdsmarkedsauditøren i Bruxelles bl.a. stadig kunne beslutte at henlægge sagen.
- 59 I denne forbindelse afspejler Parlamentets udtalelser følelsen af, at sagsøgeren er skyldig, eller opfordrer i det mindste offentligheden til at tro på hans skyld eller foregriber den kompetente rets vurdering af forholdene.
- 60 Parlamentet har bestridt denne argumentation.
- 61 Indledningsvis bemærkes, at overholdelsen af princippet om uskyldsformodning, der er fastsat i artikel 6, stk. 2, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), og i artikel 48, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), kræver, at enhver, der anklages for en lovovertrædelse, skal anses for uskyldig, indtil hans eller hendes skyld er bevist i overensstemmelse med loven (jf. i denne retning dom af 6.6.2019, Dalli mod Kommissionen, T-399/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:384, præmis 168 og den deri nævnte retspraksis).
- 62 For det første omfatter dette princip ikke alene en processuel garanti i straffesager, eftersom dets rækkevidde er mere omfattende og kræver, at ingen offentlig myndighed erklærer en person skyldig i en lovovertrædelse, før en ret har kendt ham skyldig (jf. i denne retning dom af 6.6.2019, Dalli mod Kommissionen, T-399/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:384, præmis 173 og den deri nævnte retspraksis). En tilsidesættelse af uskyldsformodningen kan således ikke alene hidrøre fra en dommer eller en domstol, men også fra andre offentlige myndigheder (jf. dom af 12.7.2012, Kommissionen mod Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, præmis 92 og den deri nævnte retspraksis).
- 63 For det andet kan artikel 6, stk. 2, i EMRK og chartrets artikel 48, stk. 1, ikke – på baggrund af henholdsvis artikel 10 i EMRK og chartrets artikel 11, som sikrer ytringsfriheden – forhindre myndighederne i at oplyse offentligheden om igangværende strafferetlige undersøgelser, men kræver, at de gør dette under fuld diskretion og med respekt af den tavshedspligt, som overholdelsen af uskyldsformodningen pålægger (jf. i denne retning dom af 8.7.2008, Franchet og Byk mod Kommissionen, T-48/05, EU:T:2008:257, præmis 212 og den deri nævnte retspraksis).
- 64 Det er i øvrigt blevet fastslået, at så længe den person, der er anklaget for en lovovertrædelse, ikke er blevet endeligt dømt af en domstol, er en parlamentarisk forsamling forpligtet til at overholde princippet om uskyldsformodning og følgelig til at udvise diskretion og respektere

tavshedspligten, når den i en beslutning udtaler sig om de forhold, der ligger til grund for en straffesag mod denne person (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 18.2.2016, Rywin mod Polen, CE:ECHR:2016:0218JUD000609106, § 207 og 208 og den deri nævnte retspraksis).

- 65 I den foreliggende sag er det ubestridt, at ingen domstol den 29. april 2021, hvor den anfægtede beslutning blev vedtaget, havde kendt sagsøgeren skyldig i de lovovertrædelser, han foreholdes. På dette tidspunkt verserede der højst en straffesag, som de belgiske myndigheder havde indledt i 2020. Sagsøgeren har i øvrigt uden at blive modsagt af Parlamentet anført, at denne straffesag endnu ikke var afsluttet, og at de omtvistede faktiske omstændigheder ikke var blevet undersøgt af en domstol, der traf afgørelse om sagens realitet.
- 66 Sagsøgerens argument om, at princippet om uskyldsformodning forbyder Parlamentet at tage hensyn til OLAF's rapport, i hvilken han blev identificeret som udøvende psykisk chikane, inden resultatet af straffesagen foreligger, må imidlertid forkastes.
- 67 Hvad angår udtalelser fra en offentlig myndighed efter afslutningen af en OLAF-undersøgelse er det allerede blevet fastslået, at overholdelsen af princippet om uskyldsformodning ikke er til hinder for, at en EU-institution med henblik på at informere offentligheden så præcist som muligt om de tiltag, der iværksættes i forbindelse med eventuelle funktionsforstyrrelser eller svig, harmonisk og velovervejet og på en i det væsentlige faktuel måde redegør for de vigtigste konklusioner i OLAF's rapport vedrørende et medlem af en institution (jf. i denne retning dom af 6.6.2019, Dalli mod Kommissionen, T-399/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:384, præmis 175-178).
- 68 Den blotte omstændighed, at Parlamentet i den anfægtede beslutnings punkt 66-70, 72, 75, 78, 79 og 82, som sagsøgeren har opregnet i retsmødet, gjorde det muligt at identificere sagsøgeren som udøvende psykisk chikane, hvilket stemmer overens med hovedkonklusionen i OLAF's rapport, udgør således ikke i sig selv en tilsidesættelse af princippet om uskyldsformodning.
- 69 Det er især ordvalget i den anfægtede beslutning, der har betydning for vurderingen af, om der er sket en tilsidesættelse af dette princip.
- 70 Det skal i denne forbindelse fastslås, at sagsøgeren i stævningen, bortset fra citater fra den anfægtede beslutning uden kommentarer i den indledende del, ikke har identificeret noget punkt i den nævnte beslutning, i hvilket ordvalget efter hans opfattelse udgør en tilsidesættelse af princippet om uskyldsformodning. I øvrigt har han i replikken begrænset sig til at henvise til visse uddrag af de dokumenter, der blev udarbejdet i forbindelse med dechargeproceduren for regnskabsåret 2018, dvs. det regnskabsår, der gik forud for det omtvistede budgetår, hvilke uddrag derfor ikke kan gøres til genstand for Rettens prøvelse inden for rammerne af den foreliggende sag.
- 71 Som svar på et spørgsmål fra Retten i retsmødet har sagsøgeren kun specifikt kritiseret punkt 75 i den anfægtede beslutning, der er nævnt i denne doms præmis 13, med den begrundelse, at det heri i den franske sprogversion er anført, at han er blevet »jugé« (i den danske sprogversion »fundet«) ansvarlig for chikane, selv om der ikke er blevet afsagt nogen dom i denne henseende.
- 72 Her er anvendelsen af ordet »jugé« ganske vist unøjagtigt, da der ikke er fældet dom over sagsøgeren. Parlamentet har i øvrigt i retsmødet medgivet, at denne formulering »ikke var særlig heldig«.

- 73 Ved vurderingen af, om der er sket en tilsidesættelse af princippet om uskyldsformodning, har retspraksis imidlertid fremhævet vigtigheden af at tage hensyn til de pågældende udtalelsers virkelige betydning og ikke deres bogstavelige form samt de konkrete forhold, hvorunder disse udtalelser blev formuleret (jf. i denne retning dom af 8.7.2008, Franchet og Byk mod Kommissionen, T-48/05, EU:T:2008:257, præmis 211 og den deri nævnte retspraksis).
- 74 I det foreliggende tilfælde kan det ud fra de konkrete forhold i sagen forstås, at anvendelsen af ordet »jugé« i den franske sprogversion af den anfægtede beslutning har til formål at afspejle OLAF's konstatering af, at sagsøgerens adfærd over for to ansatte udgør psykisk chikane. Det fremgår derfor af det ovenstående, at en sådan udtalelse, som blot gengiver OLAF's konklusioner, ikke tilsidesætter uskyldsformodningen.
- 75 Denne konklusion understøttes af forskellige sprogversioner af den anfægtede beslutnings punkt 75, som ikke indeholder nogen henvisning til en dom i retslig forstand, navnlig den engelske (»was found responsible«), den tyske (»verantwortlich gemacht wurde«), den spanske (»fue declarado responsable«) og den nederlandske (»verantwoordelijk werd bevonden«). Den virkelige betydning af disse udtalelser er således at fremhæve sagsøgerens ansvar med hensyn til den psykiske chikane, således som det fremgår af OLAF's rapport, uden på nogen måde at foregribe hans eventuelle skyld i forbindelse med den straffesag, der verserer ved de belgiske domstole.
- 76 Det skal endvidere bemærkes, at Parlamentet i den anfægtede beslutnings punkt 83 ligeledes anførte, at der ikke var modtaget yderligere oplysninger om straffesagen på tidspunktet for beslutningens vedtagelse. En sådan bemærkning gør det muligt at undgå enhver tvivl med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt der var blevet afsagt »jugement« (»dom«) over sagsøgeren eller ej.
- 77 Følgelig tilsidesætter anvendelsen af ordet »jugé« i punkt 75 i den franske sprogversion af den anfægtede beslutning, selv om den er upassende og lidet hensigtsmæssig, ikke sagsøgerens ret til uskyldsformodning.
- 78 Eftersom sagsøgeren kun specifikt har kritiseret punkt 75 i den anfægtede beslutning, tilkommer det ikke Retten at undersøge, om andre passager i denne beslutning kan have tilsidesat uskyldsformodningen.
- 79 Det følger af det ovenstående, at det ikke på grundlag af det andet klagepunkt kan fastslås, at Parlamentet har udvist ulovlig adfærd.

Det tredje klagepunkt om tilsidesættelse af tavshedspligten i forbindelse med OLAF's undersøgelser

- 80 Sagsøgeren har for det første i det væsentlige foreholdt OLAF, at det indviede Parlamentet i det fortrolige indhold af OLAF's undersøgelsesrapport under et møde i Cocobu, der blev afholdt den 3. februar 2020, hvorefter Cocobu fremlagde et forslag til betænkning om decharge til EØSU, i hvilket sagsøgeren bl.a. blev nævnt ved sit efternavn. Den anfægtede beslutning, der er baseret på denne betænkning fra Cocobu, blev således vedtaget i strid med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11. september 2013 om undersøgelser, der foretages af OLAF, og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 og Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 (EUT 2013, L 248, s. 1).

- 81 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at princippet om tavshedspligt forbyder Parlamentet at afsløre indholdet af en rapport, der anvendes i forbindelse med en disciplinærsag eller en retslig procedure, hvilket princip følger af artikel 10 og artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 883/2013.
- 82 Parlamentet har bestridt denne argumentation.
- 83 For så vidt som sagsøgeren har foreholdt OLAF, at kontoret tilsidesatte sin tavshedspligt under et møde i Cocobu den 3. februar 2020, er det for det første tilstrækkeligt at bemærke, at en sådan argumentation må afvises, eftersom den har til formål at godtgøre, at OLAF's adfærd, og ikke sagsøgtens adfærd, var ulovlig. Kommissionen, som OLAF er tilknyttet, er imidlertid ikke part i den foreliggende sag.
- 84 For så vidt som sagsøgeren har kritiseret Parlamentets adfærd, skal det for det andet bemærkes, at tavshedspligten er et modstykke til princippet om uskyldsformodning (jf. i denne retning dom af 8.7.2008, Franchet og Byk mod Kommissionen, T-48/05, EU:T:2008:257, præmis 213).
- 85 Det fremgår imidlertid af det ovenstående, at dette princip ikke forbyder, at Parlamentet i forbindelse med sin kontrol med anvendelsen af offentlige midler henviser til hovedkonklusionerne i OLAF's rapport. Under disse omstændigheder kan det ikke foreholdes Parlamentet, at det har tilsidesat den tavshedspligt, som OLAF's rapport, som det fik kendskab til i medfør af artikel 17, stk. 4, i forordning nr. 883/2013, er omfattet af, ved at henvide til rapportens hovedkonklusion i den anfægtede beslutning.
- 86 Det følger af det ovenstående, at det ikke på grundlag af det tredje klagepunkt kan fastslås, at Parlamentet har udvist ulovlig adfærd.

Det fjerde klagepunkt om tilsidesættelse af retten til god forvaltning og proportionalitetsprincippet

- 87 Sagsøgeren har foreholdt Parlamentet, at det har tilsidesat sin pligt til at være upartisk og proportionalitetsprincippet ved at identificere en fysisk person i et dokument stilet til EØSU vedrørende budgettets forvaltning.
- 88 Parlamentet har bestridt denne argumentation.
- 89 Hvad angår retten til god forvaltning, der er fastsat i chartrets artikel 41, skal det bemærkes, at denne ret ikke i sig selv tillægger private rettigheder, medmindre den er et udtryk for særlige rettigheder, såsom retten til at få sin sag behandlet uvildigt, retfærdigt og inden for en rimelig frist (dom af 4.10.2006, Tillack mod Kommissionen, T-193/04, EU:T:2006:292, præmis 127). Hvad angår kravet om upartiskhed, som sagsøgeren hævder, at Parlamentet har tilsidesat, dækker det dels den subjektive upartiskhed, hvilket vil sige, at ingen af den omhandlede institutions medlemmer med ansvar for sagen må give udtryk for partiskhed eller en personlig forudfattet mening, dels den objektive upartiskhed, hvilket vil sige, at institutionen skal sikre en tilstrækkelig garanti for, at enhver rimelig tvivl herom kan udelukkes (jf. dom af 11.7.2013, Ziegler mod Kommissionen, C-439/11 P, EU:C:2013:513, præmis 155 og den deri nævnte retspraksis).
- 90 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren med henblik på at godtgøre, at Parlamentet har tilsidesat sin pligt til subjektiv upartiskhed, begrænset sig til at anføre, at den anfægtede beslutning indeholder »oplysninger om [hans] skyld baseret på angivelige handlinger, der fremgår af en fortrolig rapport fra OLAF«.

- 91 Den omstændighed, at sagsøgeren i den anfægtede beslutning blev gjort identificerbar som udøvende psykisk chikane, hvilket er en af konklusionerne i OLAF's rapport, gør det imidlertid på ingen måde muligt at fastslå, at et medlem af Parlamentet i denne henseende har givet udtryk for partiskhed eller en personlig forudfattet mening.
- 92 Hvad angår pligten til objektiv upartiskhed har sagsøgeren i øvrigt begrænset sig til at anføre, at hans adfærd ifølge OLAF ikke havde nogen økonomisk indvirkning.
- 93 Et sådant argument kan imidlertid ikke rejse tvivl om Parlamentets objektive upartiskhed.
- 94 Hvad angår den påståede tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet har sagsøgeren som svar på et spørgsmål fra Retten i retsmødet anført, at den argumentation, der er fremført i denne forbindelse, ikke var selvstændig i forhold til den argumentation, der er fremført til støtte for det første klagepunkt.
- 95 Under disse omstændigheder må det konkluderes, at det ikke på grundlag af det fjerde klagepunkt kan fastslås, at Parlamentet har udvist ulovlig adfærd.
- 96 Henset til det ovenstående skal erstatningspåstanden forkastes i sin helhed, uden at det er nødvendigt at undersøge, om de to øvrige betingelser for, at Unionen ifalder ansvar, er opfyldt. Det er heller ikke nødvendigt at tage stilling til Parlamentets anmodning om, at det såkaldte referat af mødet i Cocobu den 3. februar 2020 udtages af sagsakterne, eftersom dette dokument, for så vidt som det er påberåbt med henblik på at godtgøre en ulovlig adfærd fra OLAF's side, er uden relevans for den foreliggende sag.

Sagsomkostninger

- 97 I henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges ham at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med Parlamentets påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Ottende Udvidede Afdeling):

1) Europa-Parlamentet frifindes.

2) KN betaler sagsomkostningerne.

van der Woude

Svenningsen

Mac Eochaidh

Pynnä

Laitenberger

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. november 2022.

Underskrifter